

РЕШЕНИЕ

№ 2817

гр. София, 17.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 27.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8595** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „И. И.” Е., със седалище в Г. П. срещу Заповед № РД-11-624/18.11.2009 г. на Управителния С. на А. „П. И.”, с която е отнето разрешение № 798/09.12.2003 г. на Изпълнителния директор на ИА „Пътища” на жалбоподателите за специално ползване чрез експлоатация на крайпътен обект.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорваният акт, поради нарушение на процесуално правните и материално правните норми. В съдебно заседание се представлява, предоставя и допълнителни писмени съображения по съществуващото на делото.

Ответникът – в съдебно заседание се представлява, оспорва жалбата, съобразно дадената му от Съда възможност.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Оспорва се Заповед № РД-11-624/18.11.2009 г. на Управителния С. на А. „П. И.”, с която е отнето разрешение № 798/09.12.2003 г. на Изпълнителния директор на ИА „Пътища” на жалбоподателите за специално ползване чрез експлоатация на крайпътен обект.

По делото е представено заверено копие от административната преписка. От доказателствата е видно, че жалбоподателите са получили Разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на търговски крайпътен обект и П. връзка към него с № 798/09.12.2003 г. за обект „Крайпътен комплекс – бензиностанция, газстанция

и заведение за бързо хранене” в обслужващата зона на път АМ „Т”, км. 132+400 – ляво. Обектът е собственост понастоящем на „Хипо Алпе-Адрия Лизинг” Е./нотариален акт от 2007 г./ и отдаден за ползване чрез договор за финансов лизинг на „Ромпетрол Б”, от което дружество се ползва 16.07.2007 г.

По делото са представени уведомителни писма от страна на административния орган /АО/ до жалбоподателите, с които са посочени дължимите от тях суми /не са налице доказателства за връчването им на адресата/. Представени са и уведомителни писма от страна на жалбоподателите до АО, с които го уведомяват за прекратяване на ползването на обекта, за който са получили разрешение /Не са представени доказателства за връчването им на адресата/.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд – С.-град формира следните правни изводи:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове /видно от обратната разписка, находяща се по делото/, а по същество намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата власт, видно от нормата на чл. 26, ал. 9, във връзка с ал. 3 от Закона за пътищата /ЗП/. Актът е издаден в предвидената от чл. 59 АПК форма и съдържание, като са подробно описани фактическите и правни мотиви за издаването на заповедта.

На второ място, актът е издаден при спазване на процесуално правните норми. Производството е иницирано служебно при констатиране на продължително неплащане на дължимите от заинтересованото лице дължими такси. По делото е представено уведомление за започване на административното производство по отнемането на процесното разрешително. Не е представено доказателство дали лицето е уведомено за това. Това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като жалбоподателя е получил възможност в настоящото съдебно производство да представи допълнителни доказателства и защити правата си.

На трето място, актът е издаден при спазване на материално правните норми на ЗП и Наредбата за специално ползване на пътищата.

От представените по делото доказателства е видно, че жалбоподателите не са заплащали дължимите от тях такси за специалното ползване на пътя за 2005,2006 и 2007 г. По делото не са представени доказателства за заплатената такса от страна както на дружеството, така и на кое и да е трето лице за сметка на собственика на разрешението за процесния период. Също така дружеството не е представило доказателства, че надлежно е уведомило издателя на разрешението /понастоящем като правоприемник А. „П. И.”/ за прекратяване на ползването, от който момента такси не се дължат. Не се представиха доказателства за получаване на уведомлението от страна на АО /през 2003 г., както твърди жалбоподателя/. От изслушанията по делото свидетелски показания на свидетеля И Н П е видно, че са били изпратени писма, но не може по категоричен начин да се установи тяхното съдържание. Нещо повече, изрично в т. 5 на даденото разрешение е записана формата за действителност на уведомлението за прекратяване на експлоатацията на обекта, за което следва да се състави двустранен протокол. Такъв протокол по делото не е представен, а страните не твърдят и да е бил представен.

Ирелевантни за делото са възраженията на жалбоподателите, посочени във връзка с

искането на „Ромпетрол Б” за получаване на собствено разрешително или прехвърляне на процесното от жалбоподателите на ползвателите на обекта. „Ромпетрол Б” са имали самостоятелно право на жалба при наличието на мълчалив или изричен отказ за издаване на разрешително /чл. 26, ал. 10 от ЗП/.

Не на последно място, относно възведеното възражение, че не са налице кумулативните условия на чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП, а именно не са заплатени такси и продължава ползването на обекта, съдът намира, че с оглед логическото тълкуване на нормата, във светлината на чл. 26, ал. 9 от ЗП /Разрешенията се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях – а безспорно в т. 6 от самото разрешение е записано като условие заплащането на дължимите такси/ и чл. 57, ал. 4, в началото. Съгласно чл. 18, ал. 1 ЗП, специалното ползване на пътищата се осъществява с разрешение на собственика или на администрацията, управляваща пътя, а ал. 2 предписва, че физическите и юридическите лица заплащат такси за специалното ползване на пътищата, освен когато в международен договор, по който Република Б е страна, е предвидено друго. Условията, при които се осъществява експлоатацията на крайпътните търговски обекти се регламентират в разрешението, издадено по реда на чл. 26 ЗП. В ал. 9 на разпоредбата изрично е разписано, че разрешението се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях. Освен това, за констатиране на факта на ползване е без значение дали обектът се ползва от лицето, носител на разрешението. Жалбоподателите не твърдят, че обектът не се ползва изобщо, напротив – посочили са лицето, което експлоатира обекта, поради което е доказано и продължаващото ползване на обекта.

Не може да се изключи от обхвата на анализа и нормата на чл. 5, ал. 3 от Наредбата /При промяна на заинтересуваното лице разрешението за специално ползване се преиздава/. В този случай са неоснователни аргументите на жалбоподателите, че желаят запазване на разрешението си, тъй като понастоящем не са ползватели на обекта.

Мотивиран така, съдът намира, че не са налице процесуално правни и материално правни основания за отмяна на процесната заповед.

Водим от горното, Административен съд – С.-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалба на „И. И.” Е., със седалище в Г. П. срещу Заповед № РД-11-624/18.11.2009 г. на Управителния С. на А. „П. И.”.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: